مسئوولیت متن و شکل بدوش نویسندهٔ مضمون میباشد، عقیدهٔ نویسنده لزوماً نظر افغان جرمن آنلاین نمی باشد

رناګل اریوبزی
۲۰۲۲/۱۰/۱۴

د مـزري تحـفه

د ماشومانو له پاره لنډه کيسه

ډیر پخوا په یوه لرې پراته هیواد کې یو ډیر هوښیار پاچا حکومت کاوه. دې بادشا داعادت درلود چې هر سهار به یې هغه څوک در بار ته رابلل چې له ده څخه به یې کومه هیله درلوده، یا به یې کومه عریضه ور وړاندې کوله اویابه په کومه بله ماملـه ورسره غږید ه. یوه ورځ په داسې حال کې چې ډیرخلک په دربار کې په رسمي توګه د بادشا په حضورکې سره ټول شوي وو، ناڅاپه یو چا چیغه کړه چې:« هله مرسته وکړئ! مــزرئ دئ!!» ټول ډیر وډارشول، د باغ په لور دروازې ته یې وکتل او هلته یې یوه مزرئ ولیده.خلک له ډاره په زور او ټیله د سالون نه راووتل، یوازې باد شا په خپل تخت ناست پاتې شو او مزرئ ته یې کتل. بادشا ولیده چې مزرئ یوازې په درو پښو په مځکه ولاړه وه او څپه پښه یې په هوا کې خوځوله. بادشا ورو ورو دخپل ځای نه را پورته شو او په ډیر احتیاط یې د مزرئ په لور یو ګام وچت کړ. مزرئ سر ټیټ کړ اوبادشا پوه شو چې مزري په ده برید نه کوي. ورو ورو ورنږدې شو، په ورمیږ یې لاس تیر کړ او دهغې پښه یې ولیده. مزرئ په یوه اوږده اوتیره اغزي پښه ایښې وه، اغزئ یې په پښه ننوتلی و اوبیله پردئ مرستې یې نه شو را ایستلی. بادشا ورته و ویل چې :« تم شه! له تاسره هم باید مرسته وشي.» بیایې خپل شخصي ډاکټر ته ناره کړه چې راشي او دمزرئ دپښې نه اغزئ وباسي. ډاکتر راغی، له ډاره یې ټول بدن لړزید، خو بیاهم مجبور وچې دمزرئ د پښې نه اغزئ راوباسي. دعملیاتو په بهیر کې بادشا دمزرئ په غوږو کې څه پسپسک کاوه او هغې ته یې تسلي ورکوله. ور پسې ډاکټر په زخم باندې ملهم کیښود. په دې توګه دمزرئ په زړه کې ورته د دوستئ احساس پیدا شو. بادشا حپل تاریخ لیکونکی را وغوښت ترڅو دربار ته دمزرئ راتګ دهیواد د تاریخ په کتاب کې ثبت کړي. ځکه چې دا لومړی ځل و چې یوې مزرئ په شاهانه دربار کې رسمي حضور درلود.

یوه اونئ وروسته، کله چې دسهار له مخې درباربیا د خلکو نه ډک و، ناڅاپه چیغه شوه چې:« هله مرسته وکړئ! مــزرئ دئ !!» په رښتیا بیا هم یوه مزرئ د باغ په لور دروازې په وړاندې ولاړه وه. ټول په منډه دباندې وتښتیدل. یوازې بادشا ارام په خپل تخت ناست پاتې شو. ده مزرې و پیژندله. هغه دا ځل په څلورو پښو په مځکه ولاړه وه او یوه لویه پاڼه یې په خوله کې نیولې وه. پاڼه یې په مځکه واچوله اود تخم یو څو دانې په کې ښکاره شوي. مزرئ په خپلو پښو مځکه وکیند له، دتخم دانې یې کتار پکې واچولې، بیایې درې لوړې رمباړې وکړې اوپه خوشالئ لاړه.

بادشا و ویل چې:« مزرئ موږ ته تحفه راوړه.» بیایې باغوانان را وغوښتل او ورته ویې ویل چې دا تخم راوباسې اوپه یوه ځانګړې پالیز کې یې وکري. په باغ کې ډیر زر بوټي رازرغونه شول. په لنډ وخت کې لوئ شول، لوېې پاڼې یې وکړې او ښکلي ګلان یې ونیول. خبره میوې ته ورسیده، میوه یې لومړئ د آلو بالو د دانې په اندازه وه، دشفتالو او ورپسې د منې په شان غټه شوه، ور پسې دکوچنیانو او لږ څه وروسته دلویانو دسر په اندازه غټه شوه او غټیده او لا پسې غټیده.

دملک ټول خلک وډار شول او پاچا ته ورغلل او ورته ویې ویل چې:« دې مزرئ موږ ته دا میوه راوړې ده، دا دمزرئ میوه ده، څوک پو هیږي چې په منځ کې یې څه دي؟ کیدای شي چې په منځ کې به یې واړه واړه مزریان وي اوکله چې میوه پخه شي، مزریان به ترې را ووزي او موږ به ټول وخوري..» بادشا وخندل او ویې ویل چې:« زه ګمان نه کوم چې د دې میوو په منځ کې دې مزري وي.» خو په دې پو هیده چې خلک څوک یوازې په خبرو د ډارنه نه شي ساتلی، نو یې و ویل چې:« سره له دې هم باید داحتیاې نه کارواخلو. موږ به د دې میوو چار چاپیره لوړ دیوال جوړ کړو. که څه هم زه په دې عقیده نه یم، خو بیا هم که د دې میوو په منځ کې کوچني کوچني مزریان وي،

افغان جرمن آنلاین په درنښت تاسو همکارئ ته رابولي. په دغه پته له موږ سره اړیکه ټینګه کړئ maqalat@afghan-german.de
یادونه: دلیکني د لیکنیزې بنې پازوالي د لیکوال په غاړه ده ، هیله من یو خپله لیکنه له راالیرلو مخکي په څیر و لولئ

موږ ته به زيان ونه شي رسولی. وروسته تر دې چې ديوال جوړشو او په هغه کې يې يوه دروازه هم جوړه کړه، بادشا په پټه د دروازې له لارې پاليزه ته ور ننوت. د ميوې نه يې يوه ډانه راوشکوله او په خپل خنجر يې ترازې ترازې کړه. په منځ کې يې هيڅ مزری نه و، بلکې پوست يې د ميوې له خوندورې، اوبلنې او خوشبويه غوښې ډ ک واوداسې زړي هم پکې ووچې د هغو تخمي زړو په شان ښکاريدل کوم چې مزری دځان سره راوړي وو.
باد شا د ميوې يوه ټوټه لومړی يوه خره ته ورکړه چې ويې خوري. خره وخوړه اووخوړه، خوند يې ورکړ اوښه په ولګيده. ورپسې بادشا يوې وزې ته يوځه ورکړه. وزې هم خوړه ، خوړه اوله له سره نه په مړيده، ترڅو چې د پوست سره يې وخوړه. په پای کې بادشا په خپله وڅکله اوچې دهغې بې سارې مزه يې وليد له، نو له ډيره خونده يې « واو » کړ. بادشا تردې وخته پورې داسې خوندور شی نه وخوړلی. ده درسمي دربار په بله ورځ هر يوه ته چې دربار ته راغوښتل شوی او راغلی و، د دې ميوې يوه ټوټه ورکړه او ويې پوښتل چې:« خوند يې څنګه دی؟» ټولو په يوه خوله ځواب ورکړچې:« اعليحضرته، بې حده اوبې سارې خوندوردی! داڅه شی دی؟»
د دربار په پای کې بادشا يوه وينا وکړه او ويې ويل چې:« هغه څه چې نن مې دڅکلو له پاره درکړل، د(مزری ميوه) ده، دا دهغې تحفه ده. اوس خو پوه شوو چې په منځ کې يې واړه مزريان نشته. موږ بايد دا ميوې وکرو چې ټول انسانان خوند ترې واخلي. همداسې وشول، په ټولو ګرمو هيوادونوکې د دې ميوې کر رواج شو. په اوړي کې يې دلته هم اخيستلی شوـ دا هيندوانه ده چې مزرې راته راوړې ده.

Asien - Vorderasien - Afghanista

افغان جرمن آنلاين په درنښت تاسو همکاری ته رابولي. په دغه پته له موږ سره اړيکه ټينګه کړئ maqalat@afghan-german.de
يادونه: دليکنې د ليکنيزې بڼې پازوالي د ليکوال په غاړه ده ، هيله من يو خپله ليکنه له راليږلو مخکې په ځير و لولـئ